

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. L.**
státní příslušností Mongolsko
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018 č.j. OAM-515/ZA-ZA12-ZA19-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2018 č.j. OAM-515/ZA-ZA12-ZA19-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Nizozemské království.

2. Žalobce v žalobě namítal, že si nepřeje přemístění do Nizozemského království, neboť tam nikoho nezná, a naopak si přeje zůstat na území České republiky, kde má zázemí blízkých osob, jelikož trpí úzkostnými stavy. Žádal o to, aby byl vzat v potaz jeho psychický stav. Odkázal na zprávu MUDr. M. K. S., podle níž má v současnosti prodělavat antidepresivní léčbu, brát léky a celkově špatně snášet vytržení ze sociálního zázemí, ke kterému si už vytvořil vazbu. Tyto skutečnosti dle žalobce nebyly ve správním řízení řádně vyhodnoceny a skutkový stav tak nebyl zjištěn způsobem, aby o něm nevznikaly důvodné pochyby. Uvedl, že si z důvodu svého celkově špatného psychického stavu a nízké adaptability na nové prostředí nedovede představit, že by byl přepraven do Nizozemí. Žádal o to, aby azylové řízení bylo předáno z humanitárních důvodů na území České republiky podle čl. 17 dublinkého nařízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Zrekapituloval informace o průběhu správního řízení a uvedl, že nelze pochybovat ani o vypěstlosti odvětví zdravotnictví a navazujících odborností včetně psychiatrie, o čemž nejsou žádné pochybnosti, s tím, že takové informace jsou veřejně známé a dostupné, přičemž žalobce nemusí mít pochyb i o tom, že takové péče by se mu dostalo i v jeho konkrétním případě. Žalovaný podotkl, že v Nizozemsku je stejně jako v České republice poskytována zdravotní péče po období azylového řízení ze strany státu automaticky; proto z těchto důvodů neobstojí v daném řízení předložená lékařská zpráva, podle které mimo jiné má žalobce pokleslou náladu, trpí nespavostí nebo má sníženou chuť k jídlu, a přitom je značně úzkostný a deprimovaný. Dodal, že postupoval v souladu s dublinkým nařízením, zákonem o azylu, zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, i mezinárodními závazky České republiky. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 14. 6. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19. 6. 2018 proběhl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož žalobce odpovídal na otázky žalovaného. Dne 26. 6. 2018 pak proběhl další pohovor, při němž žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že v minulosti pobýval v Nizozemsku. Byl tam nelegálně, požádal tam o mezinárodní ochranu. Nizozemsko vydalo rozhodnutí – bylo to v angličtině, neví, co bylo v tom rozhodnutí. Tyto dokumenty u sebe už nemá. Pobýval v České republice, ale nestihl si prodloužit pobyt. Někdo mu poradil, aby odjel do Nizozemska a požádal o azyl. Zrovna pobýval v Holandsku. Měl tam pohovor, tři měsíce čekal na rozhodnutí. Pobýval v různých zařízeních. Bylo mu řečeno, že je občanem Mongolska, které je považováno za bezpečnou zemi původu. Doufal, že se mu podaří obnovit jeho

pracovní povolení z dřívějška. Za žádnou cenu se nechce vrátit do Mongolska, proto se vrátil do České republiky. V Nizozemsku nebyl pobyt jednoduchý, psychicky na tom nebyl dobře, i teď není jeho psychická situace dobrá. Tuto skutečnost předtím zatajil z obavy, že by mohl být poslán zpět do Nizozemska, kam se nechce vrátit. O mezinárodní ochranu žádá v České republice jednak proto, že si chtěl obnovit své pracovní povolení (to mu poradil právník), jednak si velmi přeje, aby mohl v České republice žít a pracovat. Česká republika byla prvním státem, kam v Evropě přicestoval. Lituje, že se z nerozvážnosti uvedl do takové situace. Nechce pokračovat v Nizozemsku, protože to nebyla země, kde chtěl žít. Myslí, že už uplynula lhůta pro odvolání, pokud nějaká taková možnost k odvolání byla. V Nizozemsku neměl problémy se státními orgány. V České republice má svou přítelkyni. Příbuzenské vazby v České republice ani Evropě nemá. Má tu ještě přátele ze zaměstnání. Kde jsou jeho rodiče, neví.

6. Ve správním spise se dále nachází souhlas nizozemského úřadu s přemístěním žalobce do Nizozemska. Dne 16. 8. 2018 při seznámení s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že lituje, že opustil Českou republiku a žádal o azyl v Nizozemsku; lituje toho a má z toho psychické problémy; bojí se návratu do Nizozemska, protože by byl v odloučení od své přítelkyně; nevěděl o možnosti využití právníka k seznámení, tak byl nucen se seznámit s podklady sám. Současně žalobce předložil žalovanému lékařskou zprávu MUDr. M. K. S. ze dne 13. 8. 2018. V ní je uvedeno, že pacient byl přijat do péče jejich ambulance pro výrazné obtíže úzkostně depresivního rázu, které v minulosti vedly až k myšlenkám na sebevraždu a sebepoškození. Jedná se o uzavřeného, senzitivního mladého muže, osobnost se jeví křehce strukturovaná, introvertní rysy s tendencí k sociální izolaci. V dospívání dlouhodobě pečoval o mladšího bratra, který je mentálně retardovaný a zcela závislý na péči jiné osoby. O svém odloučení od rodiny pacient hovoří jen s velkými obtížemi, vzhledem k dlouhodobým nesnázím v navazování vztahů a vytváření sítě sociálních vazeb se toto jeví jako velice významné, pacient místy těžko vybavuje i některé běžné skutečnosti o rodinných příslušnících, což nasvědčuje traumatizujícímu průběhu odloučení od rodiny. Několik měsíců se vzhledem k obavám, které mu také brání vycestovat zpět do vlasti, ani nespojil s rodinou, protože má strach i o jejich bezpečí a toto nese velmi těžce. Pacient na vyšetření doprovázen svou známou, matkou kamaráda, její rodina o něj pečuje a je mu všestranně oporou, mimo jiné zde pomáhá překládat. V posledních měsících se pacient cítí zle. Má pokleslou náladu, nespavost, sníženou chuť k jídlu – zhubnul, nemá energii ani chuť do ničeho, ojedinele se rozptýlí procházkou nebo jde hrát basketbal s lidmi, u kterých nyní žije. Převážně prožívá beznaděj, pocity bezvýchodnosti a výrazné úzkosti s prožitky sevření na hrudi. V důsledku těchto pocitů více kouří, před časem vypil pivo a následně se pořezal na zápěstí, neviděl východisko, tvrdí, že než jet zpět do vlasti, radši zemře. Je přesvědčený, že mu tam smrt hrozí. Anxiózně depresivní syndrom se rozvinul a dále rozvíjí v reakci na situaci s vyřízením pobytu a mezinárodní ochrany. V aktuální existenční nejistotě je pacient úzkostný a deprimovaný. Jeho stav se místy zhoršil natolik, že se u něho objevily myšlenky na sebevraždu s konkrétním plánem a tendencí k realizaci. Byla mu nasazena antidepresivní léčba a léky proti úzkosti, byl seznámen s možností kontaktovat krizová centra a případně Rychlou záchrannou službu. Veliký význam pro něj má za těchto okolností podpora přátel, u kterých bydlí. Vytržení pacienta ze sociálního zázemí,

kteřé zde nyní má, v situaci tak zátěžové a stresující, jako je proces vyřizování a žádání o mezinárodní ochrany, by dle názoru lékaře bylo traumatizující a rizikové, obzvláště při jeho aktuální rezignovanosti a emoční labilitě v rámci reaktivního úzkostně depresivního syndromu. S ohledem na zdravotní stav pacienta lékař doporučil vyhovět jeho žádosti o další vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 8. 2018 č.j. OAM-515/ZA-ZA12-ZA19-2018 bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Nizozemské království. K případné aplikaci čl. 17 dublinského nařízení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Žadatel nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky v souladu s definicí rodinného příslušníka dle čl. 2 odst. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Vůči Nizozemskému království či azylovému řízení v Nizozemském království neuvedl žádné konkrétní námitky. Jako traumatizující popisuje své odloučení od partnerky a své psychické obtíže dokládá zdravotní zprávou, ve které hovoří o obavách před ohrožením na životě, které mu hrozí ve vlasti. Správním orgánu však v průběhu řízení informace o tomto nebezpečí nesdělil. Naopak uvedl, že ve vlasti žádné vážné potíže neměl. Nařízení Evropského parlamentu a Rady je nástrojem Evropské unie, který má zamezit násobení žádostí o mezinárodní ochranu mezi členskými státy jedním žadatelem o mezinárodní ochranu. A kritéria jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem ke státní příslušnosti partnerky výše jmenovaného žadatele je možné vztah realizovat ve vlasti obou cizinců, případně v České republice na základě řádné legalizace následného pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Správní orgán proto konstatuje, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.“*

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

9. V čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení je stanoveno:

„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

10. V posuzovaném případě žalobce poukázal na svoje psychické problémy, uvedl, že se bojí návratu do Nizozemska, protože by byl v odloučení od své přítelkyně, a předložil žalovanému lékařskou zprávu, kde je mimo jiné uvedeno, že pro pacienta má veliký

význam podpora přátel, u kterých bydlí; vytržení pacienta ze sociálního zázemí, které zde nyní má, by bylo traumatizující a rizikové. Žalovaný se s touto skutečností, která mohla (ale také nemusela) znamenat naplnění důvodu posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (ve smyslu čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení), nevypořádal, přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí na žalobcem předloženou lékařskou zprávu i dílčí závěry v ní uvedené odkázal. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

11. Žalovaný v dalším řízení posoudí, zda psychické problémy žalobce jsou natolik závažného charakteru, že naplňují důvod pro posouzení žalobcovy žádosti v České republice, nebo nikoliv. Městský soud v Praze podotýká, že nijak nepředjímá, zda důvod pro aplikaci čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení je v dané věci naplněn; toto posouzení je úkolem žalovaného, který tak v daném případě neučinil, resp. svoje úvahy v tomto směru do odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl.
12. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
13. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplyvá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť byl dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., ze zákona osvobozen od soudních poplatků a v řízení nebyl zastoupen právním zástupcem. Žalobce navíc v žádném ze svých podání učiněných vůči zdejšímu soudu přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně